

Bouzovské noviny

červen 2022

č. 3/2022

Vážení spoluobčané,

máme před sebou letní období, prázdniny a dovolené a snad si najdeme čas na odpočinek, který si určitě všichni zasloužíme. Rozjedeme se do všech koutů naší republiky, někteří do zahraničí a budeme užívat toto krásné období. Ještě předtím mi dovolu, abych Vás v krátkosti seznámil s děním na obci.

Určitě je potřeba na prvním místě zmínit projekt „Kanalizace a ČOV“. Na tuto akci je vydáno pravomocné stavební povolení, došlo k výběru dodavatele stavby a vše je připraveno pro podání žádosti o dotaci na SFŽP. Pokud vše proběhne tak, jak si představujeme, budeme do konce roku znát stanovisko tohoto orgánu. Následně bude záležet na nově zvoleném zastupitelstvu, zda tuto náročnou investici bude obec realizovat či nikoliv. Obdobná je situace s další investiční akcí „Dostavba vodovodní sítě Bouzov – Hvozdečko, Kovářov“. I v tomto případě máme všechny podklady potřebné pro žádost o dotaci na SFŽP.

Proběhly práce související s vyblokováním provozu centrální kotelny v letním období. U všech obecních objektů došlo k výměně stávajících bojlerů, úpravě elektroinstalace a ohřev teplé vody přes letní období bude zajištěn elektrinou. Tímto opatřením dojde ke snížení ztráty, která provozem kotelny pro obec vzniká.

Byla dobudována a upravena místa pro separovaný sběr odpadu v jednotlivých místních částech a došlo k navýšení počtu sběrových nádob. Tímto opatřením snad už konečně dojde k tomu, že separované odpady se nebudou hromadit vedle nádob, ale skončí tam, kde mají. V případě potřeby máme v zásobě ještě několik kusů, které se dají použít.

Došlo k finální úpravě dětských hřišť v jednotlivých místních částech. Přes řadu problémů se podařilo všechny upravit tak, že budou řadu let sloužit pro naši mladou generaci.

Zastupitelstvo na svém jednání schválilo Zprávu o uplatňování ÚP Obce Bouzov za období 2015–2022. Se zpracovatelem územního plánu uděláme vše proto, aby co nejvíc podnětů, které přišly od různých or-

ganizací a občanů na změnu, se podařilo zapracovat do probíhající změny č. 3.

V současné době probíhají práce spojené s restaurováním kamenného kříže na návsi, před kaplí Jana Nepomuckého v místní části Kovářov, podařilo se zajistit dotaci z ministerstva zemědělství na restaurování litinového kříže v Bouzově u čp. 69 a bylo instalováno zábradlí u restaurovaného kříže v Bouzově, které bylo zničeno spolu s křížem živelnou pohromou v minulých letech. V jarním období došlo ke zničení další památky ve Hvozdečku. Jedná se litinový kříž u silnice do Kovářova. Jeho renovace, díky tomu, že se jedná o státem chráněnou památku, nebude úplně jednoduchá. V současné době je uložen u restaurátorů a snažíme se na tuto památku zajistit potřebné prostředky.

Dokončili jsme úpravu místní komunikace v místní části Jeřmaň, kde byla započata výstavba rodinných domů, v místní části Podolí byla provedena úprava krajnic po provedených úpravách místní komunikace a vybudovala se část kanalizace. Úpravy krajnic po loňském asfaltování byly zajištěny také v místní části Blažov. V místní části Kozov v souvislosti s vybudováním nového místa pro nádoby na separovaný sběr byla zatrubněna část příkopy a byly provedeny drobné úpravy na hřišti.

Bylo vyhověno naší žádosti o dotaci na vybavení SDH Bouzov z Olomouckého kraje. Pokud se týká našich dalších žádostí na letošní rok, tak zatím neznáme výsledek. O dalším dění budete informováni v dalším vydání našich novin.

Závěrem mi dovolu, abych poděkoval všem, kteří využili sběr nebezpečných a velkoobjemových odpadů, který se konal 28. 5. 2022. Konečně po dlouhé době vše proběhlo bez jakýchkoliv problémů. Poděkování patří i všem organizátorům různých společenských akcí, které v minulém období proběhly v některých našich místních částech.

Úplně na závěr Vám všem přeji hezkou dovolenou a dětem krásné prázdniny.

Ing. Zdeněk Foltýn, starosta

JUBILANTI

ČERVENEC

Paní Ludmila Holubová
Pan Vladimír Pluháček
Paní Marie Spáčilová
Paní Marta Vykydalová
Pan Jaroslav Číkl
Pan Martin Mlčoch
Paní Marta Konečná
Paní Ludmila Hyjánková
Paní Andrea Vymazalová
Paní Marie Komárková
Pan Vladimír Faltýnek
Paní Jana Kratochvílová
Paní Alena Šmoldasová
Paní Marie Blechtová
Pan Jiří Nýdrle
Pan Pavel Leibner
Paní Anna Přidalová
Paní Vlasta Kňazovčíková

SRPEN

Pan Zdeněk Vydržel
Pan Vlastimil Pustina
Pan Alois Kryl
Pan Miloslav Putík
Paní Emilie Tichá
Paní Ludmila Kaufová

Paní Olga Geherová
Paní Miroslava Lepová
Pan Karel Zatloukal

SDH KOZOV POŘÁD NA HŘIŠTI

DĚTSKÉ ODPOLEDNE
V SOBOTU 9. ČERVENCE

ZAČÁTEK OD 14.00h
ZÁPIS DĚTÍ DO 15.00h

PROGRAM:
* DOVEDNOSTNÍ SOUTĚŽE
* STŘELBA ZE VZDUCHOVKY
* BUBNOVÁNÍ
* KOLO ŠTĚSTÍ ...a další

OBČERSTVENÍ: KUŘATA, MAKRELY, UDÍRNA,
PÁREK V ROHLÍKU, NANUKY

Obec Bouzov pořídila nově tašky na třídění kovového odpadu.
Zájemci si je mohou vyzvednout na OÚ Bouzov.
Kontejner na kovový odpad bude umístěn
u administrativní budovy bývalého ZD Bouzov.

KOVOVÉ odpady

Plechovky
od potravin

Nápojové plechovky

Ostatní kovové předměty z domácností

**Nevhazujte obaly znečištěné zbytky
potravin a nebezpečnými látkami!**

Tříděním odpadu umožníte jeho další využití
DĚKUJEME VÁM, ŽE TŘÍDÍTE!

EKO KOM
AUTORIZOVANÁ OBALOVÁ SPOLEČNOST

www.jaktridit.cz

www.ekokom.cz

**Oznamujeme občanům, že OÚ Bouzov
BUDE V PONDĚLÍ 4. 7. 2022 UZAVŘEN.**

Co je nově v naší škole?

Na dveře zatukal červen a opět se přiblížil konec školního roku. Je k neuvěření, že školní rok tak strašně rychle utekl, máme pocit, že sotva začal. Ve škole nás čeká ještě poslední sprint, jako vždy poslední měsíc. Pořád se hlavně učíme, chystají se písemky a uzavírání známek, ale také mnohem příjemnější akce jako např. společné focení tříd, třídní výlety, exkurze, sportovní den, další lekce plavání a nakonec loučení s devátáky na obecním úřadě.

Za uplynulé dva měsíce se toho taky ale hodně událo, užili jsme si spoustu zajímavých a podnětných aktivit. Devátáci zvládli přijímací řízení a přijímací zkoušky a všichni jsou již přijati na své vybrané budoucí střední školy. V dubnu jsme slavili Den Země. Tentokrát proběhl ve znamení včelího úlu - nejen, že jsme se toho o včelách a jejich společenství spoustu nového dozvěděli, ale taky jsme si zahráli na pilné včelky a uklidili od násosů odpadků okolí Bouzova. V tomto období také vždy probíhá zápis do první třídy a do mateřské školy. Přijali jsme 9 budoucích prvňáčků a po zápise do školky jsme zaplnili celou kapacitu mateřské školy, příští rok nás čekají dvě po strop nacpané třídy. V květnu naši devátáci prošli celostátním testováním, museli prokázat co všechno umí v matematice a českém jazyku. Celý I. stupeň začal od 6. května opět plnit povinný plavecký výcvik, žáky čeká celkem 10 lekcí plavání v mohelnickém bazénu. Na začátku června odjel pro změnu celý II. stupeň na exkurzi do uničovského závodu Miele, podívat se, jak podnik funguje, jak se pracuje na výrobních linkách a jaký sortiment továrna produkuje.

A pak už čekala na žáky největší akce 2. pololetí, odjeli na tzv. adaptační nebo také stmelovací kurz, který byl naplánován od soboty 4. června 2022 do pondělí 6. června na bývalé táborové základně Seninka u Valašské Polanky v Beskydech. Přihlásilo se celkem 30 nadšenců z 5.-8. ročníku. Čekaly je hry v rámci „kurzu přežití“, velký táborák, návštěva muzea partyzánských bojů v Prlově, zpívání s country

kapelou GUMY, řádění na lesním hřišti, samostatné vaření pro celou bandu, večerní výprava na rozhlednu... a tak dále, a tak dále. V pondělí se všichni v pořádku (po několikakilometrovém putování na nádraží) vrátili domů, plní krásných zážitků a vzpomínek na báječně strávený společný čas.

To je výčet toho nejzajímavějšího, co se nám podařilo zorganizovat. Teď už nám jen držte palce, aby vysvědčení co nejlépe dopadlo, abychom si prázdniny užili co možná nejaktivněji a mohli v září s chutí nastoupit zpět do školy. Přejeme všem krásné léto!

*Žáci, učitelé
a ředitelka školy Andrea Řezníčková*

2. VOJENSKÉ VZPOMÍNÁNÍ

VZPOMÍNÁNÍ VOJENSKÉ – 2. ČÁST

S některými spolužáky, kamarády jsem se sešel až na povinné roční ZVS. Tehdy počátkem května jsme odjížděli z Olomouce do slovenské Žiliny. Protože se nás ve vlaku sešlo více, cesta ubíhala za velkého veselí a pobavení spolucestujících. To jsme však netušili, co nás v následujících dvanácti měsících čeká.

Začátek nebyl nijak zdrcující, poněvadž u roty se nás dost sešlo z olomouckého pedáku a každý z nás měl nějaké kamarády z jiných fakult. V naší jednotce nebyli jen studenti z Olomouce, ale i z Plzně a další byli kluci ze Slovenska – Bratislavy, umělci z Banské Bystrice a Košic. Byli to bezvadní hoši a velmi dobře jsme si s nimi rozuměli.

Po nástupu na „Školské a výcvikové stredisku týlu“ jsme se ihned setkali s velmi nepříjemnou postavičkou malého vzrůstu, snědé pleti, která svůj zrak skrývala za tmavými a silnými skly brýlí. Měl u jednotky funkci výkonného praporčíka (staršiny), tedy muže, který měl na starosti vybavení a vystrojení mužstva a prakticky řídil chod jednotky mimo výcvik. Jak už jsem řekl, byl to člověk malého vzrůstu, s řečí velmi těžko srozumitelnou. Byla to jakási hatmatilka, směsice slovenštiny a maďarštiny. S tímto človíčkem – ubožáčkem, jak to u malých zakomplexovaných lidí bývá – bylo dosti těžké soužítí. Ukážu na příkladu, který dokumentuje, jaký to byl chudáček, kterému byla do rukou dána moc.

Okamžitě po příchodu do kasáren již na nás čekal kamarád z fakulty, který nastoupil o půl roku dříve než my. Varoval nás před Hatášem a vyprávěl nám, co se stalo Pavlovi Novákovi, když před námi tam také nastoupil. Hatáš si nechal všechny příchozí studenty ještě v civilu nastoupit a pak se dotazoval, „který z nich je spevák Pavol Novák“. Ten nic netušil zlého a přihlásil se. A tam mu Hatáš ukázal, jakou má moc, že nějaký známý zpěvák neznamená nic. Právě mu svou svéráznou řečí: „Súдруženko, tady maťe kybel a buděť čistiť hajzle.“ A co milému Pavlovi zbývalo. Tato událost pak později bude mít dohru. Ale to až později. Teď jedna příhoda, která se stala našemu spolužákovi, který už nastoupil na podzim před námi. My jsme mu říkali „baron“ a k tomu pojmenování přišel v Olomouci, když se vracel na kolej v povznesené náladě, vlezl u radnice do kašny a zpíval árii „Cikánský baron jsem já...“ a tam ho zastihli příslušníci Veřejné bezpečnosti. A tento baron udělal v Žilině nějaký průsvih a byl potrestán pracemi po zaměstnání, kdy musel zametat chodníky pokryté spadlým březovým listím. A protože byl podzim a sotva listí bylo smeteno, na druhém konci už zase bylo nové napadané. „Baron“ šel za Hatášem a oznamoval mu, že úkol není schopen splnit. Následovala typická Hatášova odpověď: „Súдруženko, tak to listí otrháť alebo přilepít“. A bylo vymalováno.

Náš praporčík byl velký alkoholik, který velmi rád navštěvoval hotel na náměstí, kde tehdy probíhal striptýz, velké lákadlo některých místních. Tam se chlubil svým „kamarádům“, jak ten spevák Pavol Novák musel v civilu čistiť hajzle. Tohle jsme se dověděli od studentů Vysoké školy dopravní, našich kamarádů. (Ti nám i zajistili vstupenky na vystoupení Karla Kryla v klubu jejich školy. Kryl se asi musel divit, že větší návštěvníků byli vojáci-absáci. Bylo to jedno z jeho

posledních vystoupení před emigrací). Já jsem jim vyprávěl svůj zážitek s tímto „vojenským mozkiem“. Každý z nás za dobu dvouměsíční služby musel vykonávat službu dozorcího roty (pro mladší generaci- označení červenými šňůrami, museli zařizovat denní chod jednotky, vyhlášení budíčku, večerky, nástupy na stravu, předávání hlášení nadřízeným, vyhlašování poplachu atd). Nepřetržitá služba trvala 24 hodin. Též musela kontrolovat kvalitu úklidu. Dozorčí a jeho pomocník museli nastudovat předpisy a denní řád a pak byli výkonným praporčíkem přezkušováni ze znalosti. Byly jim kladeny otázky, na které měli dozorčí bezchybně odpovídat. A Hatáš mé znalosti zkoušel takto: „Súдруženko, keď budě zasratý hajzel, kto ho budě čistiť? Já lebo vy?“ Následovala pochopitelná odpověď: „Vy asi ne.“ A znova otázka: „Tak, kto ho budě čistiť? To je chádanka?“ Poněvadž jsem viděl, že naše debata by neměla konce, tak jsem mu odpověděl: „Já.“ V tu chvíli se rozzářil jak sluníčko, když se konečně dozvěděl, že ten zasratý hajzel nebude čistiť on. Tento příběh však nekončí. Při povídání s kluky z dopravy jsem se jim o tom zmínil, ti se mohli potřhat smíchy, jakouže těžkou „chádanku“ jsem dostal. A jednou když se v nějaké putyce setkali s namazaným praporčíkem, tak mu položili „chádanku“. Hlavně několikrát zdůraznili, že je to „chádanka“. To jsme se dověděli asi po týdnu a nám bylo předtím divné, že Hatáš lítá po rotě jako nepřítelny a zjišťuje, kdo se s těmi studenty bavil. No nic se nedozvěděl a tak neměl koho trestat.

Naše doba školení na funkci zdravotníka praporu trvala necelé dva měsíce. S námi též chodili absolventi veterinárních fakult a ti končili o 14 dní dříve. Jak jsem na počátku psal, sloužili s námi kluci ze Slovenska. Velmi jsme si rozuměli, nebyli mezi námi žádné národnostní spory. S úsměvem vzpomínám na jednoho z nich, který byl před nástupem na vojnu zaměstnán v hudebním vysílání Československé televizi Košice. Měl na starosti převážně vážnou hudbu. Vážně i vypadal, ale to bylo jen zdání. Jednou už po večerce se vracel z vycházky. Byl desátníkem a tak měl o hodinu delší vycházky. My téměř všichni jsme byli svobodníky. Jen velcí „průšviháři“ vojíny absolventy. A tak tento desátník, lehce alkoholem ovlivněný, přišel na pokoj kolem půl jedenácté, kdy už bylo na pokoji zhasnuto. Někteří již spali, ale většina byla ještě vzhůru. A náš kamarád se předvedl. Rozsvítil světlo, chvíli počkal, až se pokoj uklidnil a začal slovy: „My, komunisté, jsme lidé zvláštního ražení.“ V tu chvíli po něm letěly kanady. On si z toho nic nedělal a pokračoval ve výuce marxismu-leninismu. A to takovým způsobem, že téměř všichni řvali smíchy a probudili spící, kteří se též připojili. Přednáška trvala asi půl hodiny, avšak nikdo po ní jen tak neusnul. Klid na pokoji tak nastal až dlouho po půlnoci.

Bylo zajímavé, že jsme si téměř všichni dobře rozuměli. Nezáleželo na typu vzdělání, národnosti, náboženském přesvědčení. Ale měli jsme několik málo takových jedinců, kteří byli prospěcháři, kariéristé, a po nástupu Husáka začali chytat „správný vítr“. Mezi ně především patřil desátník, velitel čety, student filosofické fakulty v Olomouci, který později v době normalizace byl vedoucím katedry marxismu-leninismu na univerzitě v Olomouci a po revoluci 1989

to dotáhl na krátké působení ve funkci celostátního předsedy KSČ a později nové strany Levý blok. Můj kamarád a spolužák z litovelského gymnázia, když byl na někoho našťvaný, tak říkával: „Ty jsi blbý jako Machalík“. Protož tehdy neměl velkou moc, tak jsme ho posílali na „správná místa“. Chodil si na nás stěžovat k našim důstojníkům, ti jej však nebrali vážně.

Kromě studia a služeb jsme měli možnost využívat sporadických vycházek, které jsme většinou využívali k poznávání krás Žiliny a jejích krasavic, návštěvě kamarádů na „dopravce“, prvoligových fotbalových utkání a také k návštěvám místních restaurací. Obzvláště dobře se nám dařilo v zahradní restauraci v parku. Tam po několika pivech jsme se dali do zpěvu písní, které se velmi líbily místním slovenským návštěvníkům. Mnohdy na našich stolech přistála piva právě od nich. No ale to pivo z Bytče, to byl zabiják. Když jsem byl ve stráži, určitě „narušitele“ odehňalo mé hlasité brkání, kterému jsem se nemohl ubránit Cestou do kasáren přes panelové sídliště jsme si zpříjemňovali chůzi opětovným zpěvem. Zpívali jsme písně všeho druhu, národní, lidovky, hašlerky a prokládali je písněmi vojenskými i protirežimními. Lidé v panelácích otvírali okna, vycházeli na balkóny a hlasitě nám projevovali svou podporu.

Když jsem u toho našeho zpěvu, musím říci, že jsme všichni pěkně zpívali a někteří dokonce nádherně. V literatuře jsem se dovídal, že píseň dokáže člověka v nejtěžších chvílích člověka povzbudit a uvolnit v něm nějaké vnitřní, nepoznané síly. Tehdy jsem si říkal: „Kecy“. Ale svůj názor jsem musel přehodnotit. Opravdu tomu tak je. Čtrnáct dní před koncem kurzu, kdy nás měli opustit veterináři se sbalenými plnými polními, byl pracovníkem MNO v Praze kolem třetí hodiny ranní vyhlášen mimořádný poplach. V úplné tmě jsme se museli ustrojít, vzít vše potřebné, nastoupit a poté se vydat na dvacetikilometrový pochod. Někteří ve tmě a nastalém zmatku se špatně obuli (ono omotat onuce po tmě není jen tak lehká záležitost), kanady nebyly ještě pořádně rozchozeny. A tak asi po 10 km pochodu mnozí začali pokulhávat a opožďovat se, do toho začalo hrát červnové slunce a situace začala být kritická. Tu někdo z nás zanotoval „Masaryk nás svolává“..., postupně se začali přidávat další a druhou sloku už zpívali všichni. Opozdilce najednou přestalo vše bolet, síly se obnovily a už jsme šli jako skupina. Tak jsme za zpěvu lidovek, sokolských a jiných písní dorazili až do místa určení, avšak bez důstojníků, kterým by zpěv našich písní mohl kádrově ublížit. Do kasáren nás odvezla nákladní auta a tam jsme teprve zjistili stav našich nohou. Někteří si je léčili až do konce žilinského kurzu.

I náš zpěv měl vliv na skladbu jídelníčku. Velká skupina z naší roty dostala mimořádnou službu v kuchyni, která vařila pro několik stovek strážníků. Naším úkolem bylo oloupat, tedy lépe řečeno okrájet brambory, které byly v červnu v ne zrovna nejlepším stavu. To už jsme delší dobu poznávali. Jak mám brambory rád, tak ty vojenské se pomalu nedaly jíst. Protože to byla práce otravná a dělali jsme ji zodpovědně, nějak

Foto: v archívu autora článku

nám moc neubíhala. A dlouhou otravnou práci jsme si začali zpříjemňovat zpěvem. Osazenstvo kuchyně se chodilo dívat, kdo že to tak pěkně zpívá, ale zároveň viděli, že těch oškrábaných brambor není nijak moc. A když před jedenáctou brambory nebyly hotové a hlavně bylo jich málo, tak brambory v jídelničku vystřídala rýže. Až kolem poledne bylo hotovo. Brambory byly k obědu druhý den a ku podivu, byly docela dobře požitelné.

Do našich služeb byla zařazena i služba strážní. Stráže kasáren a dalších objektů v nich zajišťovali civilní strážní, poněvadž osazenstvem kasáren byli středoškoláci, kteří ještě nedosáhli plnoletosti a tak nemohli sloužit se zbraní v ruce. Velitelství útvaru využilo naší přítomnosti, civilové dostali dovolenou a my do stráže. Byli jsme „nadšení“. A že naše strážní služba byla dokonalá, až přímo vzorná, o tom svědčí následující příběh. Když jsem byl před půlnocí vystřídán na stanovišti, které bylo u částečně pobožené cihelné zdi (tady často se utíkalo na „černé“ vycházky) šel jsem ulehnout na dvě hodiny a tohle spaní jsem si prodloužil o následující dvouhodinové bdění. Ke konci spacího bdění mě začal budit můj kamarád z litovelského gymplu, že máme jít okamžitě hledat narušitele, který vnikl v prostoru muničáku do objektu. Chvilí mi to trvalo, než jsem se probral a pak s osmě nabitými samopaly jsme hledali narušitele. Hodinu jsme všechno prohledávali, nikoho jsme nenašli a ani jsme se navzájem nepostříleli. A protože jsme projevíli velkou bdělost atd., dostali jsme za odměnu 2+1 denní opuštění ubytovacího prostoru – tzv. opuštěák. Když jsme to mezi sebou opatrně rozebírali, došli jsme k závěru, že náš strážný u prasečáku pravděpodobně zahlédl kolegu u muničáku, zazmatkoval a vyhlásil alarm. A pak jsme nikoho nemohli zákonitě najít. Nejvíce jsem na to vydělal já, který v čase bdění tvrdě a hrdinně spal.

Tuto odměnu si však nevyužil Vlastík, to je ten, který mě budil a chodil se mnou na litovelské gymnázium. Vy ho znáte z vyprávění o litovelském gymnáziu, byl to ten nešťastník, který se chtěl z nešťastné lásky na maturitním večírku utopit. Zachránili jsme jej tehdy, a tak jsme mohli spolu dále sdílet společné osudy. Po vyhlášení, že jsme za vzornou strážní službu dostali opuštěáky, šel Vlastík v nějaké záležitosti za Hatášem. Po vstupu do místnosti jej oslovil slovy:

„Soudruhu praporečníku, dovolte mi s Vámi promluvit“. A už letěl. A za ním nepřičetný řev. Hataš nebyl praporečník, ale praporčík. Pro neznalost vojenských hodností mu Hataš zařídil zrušení opuštětku.

Koncem června náš kurz končil přezkoušením našich odborných znalostí a poté jsme byli odveleni k vojenským útvarům po celé republice. Většina z nás šla do západních a jižních Čech, na hranice tábora socialismu a kapitalismu. Já sám jsem dostal umístěnku do Písku, bylo to daleko od domova, ale o Písku jsem věděl, že je to pěkné město a tak mi to až tak moc nevadilo. Žilinu jsme opustili v pátek dopoledne a v sobotu jsem se měl hlásit u nového mateř-

ského útvaru. Na cestu jsme dostali kádečko (konzerovaná denní strava), plnou polní, pušovku (jízdenku zdarma do místa určení) a radu, abychom se ve stanovenou dobu hlásili na místě určení. Já, z Žiliny do Písku jsem měl jet jižní trasou – kratší, ale na dobu delší. Tedy přes Brno, Pelhřimov atd. To se mi nezdálo, hlavně to šlo daleko od rodiště a tak jsem si „zvolil“ rychlejší trasu Žilina–Olomouc–Praha–Tábor–Písek. Cestou jsem se na dva dny zastavil doma, kde jsem se mohl zase potkat se svými kamarády na tehdy tradiční Lukovské pouti.

březen 2022

Jaromír Fischer, Bouzov

(další díl příště)

Kupky sena

Poslední dobou přemýšlím o životě víc než doteď. Nejen proto, že v posledních letech si každou sezónu někdo z mých vrstevníků vytáhne „Černého Petra“ a odejde na věčnost, ale válečné běsnění na Ukrajině je hodně velká mela. I když to spoustu lidí bagatelizuje, mě osobně to trápí velice. Držím se hesla, že pomoc člověku v nouzi a k tomu nepostradatelná služnost, je na místě. Kdo se nechce podělit o nic, protože sám má málo, nemusí. Žádná povinnost to není. Co ale může každý, je chovat se slušně a jízlivě nekomentovat snahu druhých.

V každém vzorku společnosti je spousta lidí dobráků na první dobrou. Dejme tomu 40 procent. Ti to mají napsáno na čele, prostě svítí. Pak je tam přibližně stejné množství lidí, tedy asi taky těch 40 procent, ti se nijak netváří. Ty poznáte až v praxi. Nic na čele napsáno nemají. Když v létě šlápnete do psího lejna v lehounkých sandálech, že vám ten ještě teplý exkrement krásně proteče mezi prsty, zazvoníte u prvního domu. Paní vám otevře, očividně ne v dobré náladě, protože má doma rozečtenou knížku a byla zrovna v tom nejlepším a někdo zvoní. Poprosíte o vodu a mýdlo. Paní přepne do jiného módu a v roli zachránce vám podává i ručník. S milým úsměvem vám začne vyprávět, že něco podobného se jí taky stalo. Dolijete si sebevědomí, na lavičce u domu přistane káva a švestkový koláč na plech, kde těsta je míň než těch švestek. Navrchu hojně posypaný posýpkou, co voní máslem na dálku. Chvíli se zdržíte, protože káva je horká, na švestkový koláč si vytvoříte velice rychlou závislost a taky máte pocit, že rychlým odchodem byste mohli hostitelku urazit. A to nechcete.

Zbývá nám 20 procent účastníků našeho průzkumu. Tam bude dobrá polovina lidí, co z jakýchkoli důvodů bude mít problém s většinovým názorem. Vše negují, převrací a popírají tak, jak se jim to hodí. Když byli v mladistvém věku, v písemném hodnocení žáka byla napsaná věta: „Žák má zjevný problém s autoritami.“

Zbýlých 10 procent jsou prevíti, potížísti, co budou vždycky parazitovat na druhých, ať se děje kolem nich cokoli. Pravděpodobnost, že se tam mezi nimi najde jeden radikální psychopat, co si kolem sebe vybuduje auru uznávaného, je velká. A zrodí se problém. Je tedy celkem pochopitelné, že při migraci se přesouvají lidi v celém spektru, tedy i ti co mají problém sami se sebou.

Život je jak kupka sena. Posečená louka, plná rozličných květín, trav a plevelů. Vše, co na louce roste se jednoho dne poseče. V lepším případě usuší na seno, v horším případě odveze na hromadu, kde tráva zetlí na vonící kompost. My jsme taky taková směs všech

travin, květín a plevelů. Nikdo asi nechce rovnou na kompost. Usušené seno krásně voní, když do něho nezaprší, tedy alespoň ne moc a schová se do seníku, tak to je z pohledu posečené trávy - akce ideál. Pak nastane život sena. Pochutnají si na vás koně, kozy nebo jiný dobytek. Nastěhují se do vás myši, kočka tam porodí koťata, zabydlí se tam třeba i nevonící kuna. Taky na vonící seno může zlákat chlapec svou dívku, když ji bude chtít okouzlit netradičním ložem. Třeba tam může dojít i k početí nového života.

Život sena je bohatý a pestrý. Když se kluci domluví a dají si scuka v seníku, protože první zapálená cigareta by neměla být nikdy na očích dospělých, může z toho být i slušný průser. To pak ten popel ze seníku zase skončí na nějakém kompostu, nebo rovnou jako hnojivo na záhon. Jsme tedy jako to seno. Když nekončíme rovnou jako podestýlka pod dobytek, což ale taky není úplně špatně, tak jsme prospěšní a máme důstojný osud. Tak jako v životě. Radost ze života je v jeho pestrosti. Co dáme druhým nás obohacuje a my získáváme víc. Když rozdáme více dobra, vrátí se nám to v podobě radosti ze života. Je to prosté.

Mrzí mě, že několik mých přátel to má nastaveno v kebuli zcela opačně a v první řadě myslí hlavně jen na své bydlo. No, budiž. Kdyby k tomu nevznášeli do okolí své neomalené komentáře, asi bych to tady ani nezmiňoval. Ale musel jsem. Nic s tím neudělám, myšlení lidí nezměním. Kdysi se mi líbila jedna holka. Nevěděl jsem, jak ji to mám říct a dlouho mě to trápilo. Jednoho dne jsem si dodal odvalu a pověděl jí přímo, že se mi líbí a zda-li by nešla se mnou někde na večeri. Normálně mi odpověděla že by šla, ale že má přítele a nechce si vytvářet problémy. Dostal jsem košem, dnes už o nic nejde, ale tenkrát to zabolalo. Paní už je podruhé, ne šťastně vdaná a problémů má dost. Kdybych se tenkrát nezeptal, tak to nevím. Možná bych do dneška žil v bludné iluzi nenaplněné lásky. Dnes jsem paradoxně rád, že jsem si tenkrát nevytvářel problémy. Tímto jsem chtěl jen naznačit, že je velký rozdíl v tom, něco si myslet a o něčem snít. Na druhou stranu, když se ve správný okamžik nezeptáte rovnou, vaše představy a iluze se stávají vaší pravdou a vy sami sebe dostanete do úzkých.

Dnešní doba a možnosti velice svižné komunikace, láká dezinformátory všeho druhu jako vosy na kofolu. Člověk musí mít fištrón na hodně vysoké úrovni, nevěřit všemu, co si přečte, jinak se v tom začne motat jako nudle v bandasce.

Na závěr moudrý citát od Charlese Bukowského: „Problém ve světě je ten, že inteligentní lidé jsou plni pochyb, kdežto blbci plni sebedůvěry.“ Michal Mayer

Gabriel Cornelius Max

Fenomén „Bílá paní na bouzovském hradě“

Ve sbírkách státního hradu Bouzov se nachází černobílá fotografie obrazu ženy, která stojí v bílém oděvu u otevřených dveří. Mnoha lidem bývá povědomá a kterákoliv průvodkyně u fotografie stojí, tak návštěvníkům připadá, že na fotografii je vyobrazena ona. Dlouhá léta kolovaly pověsti o Bílé paní a mnoho návštěvníků tvrdilo, že mají před fotografií zvláštní pocity. Objevili se i takoví, kteří přinášeli k fotografii dárky a tvrdili, že jsou s touto ženou duchovně spojeni a že originál obrazu je určitě schovaný někde v hradě, případně zazděný ve věži. Očití svědkové tvrdili, že ženu z obrazu viděli stát před třetí hradní bránou. Průvodci vyprávěli, že tuto fotografii vozil arcivévoda Evžen stále s sebou.

Fotografie obrazu po dlouhá léta visela vystavená v průjezdu hradu přímo na hlavní trase, kterou každý den procházeli návštěvníci. V dnešní době je umístěn v jihovýchodním křídle v takzvaném bytě správce, kam podle fotografií, které byly pořízeny v době přestavby hradu na přelomu devatenáctého a dvacátého století, správně patří.

V době přestavby hradu, tedy v letech 1895–1910, byla pořízena podrobná fotodokumentace průběhu stavebních prací a následně potom hotových interiérů a právě zde, v této dokumentaci, byla potvrzena přítomnost fotografie obrazu Bílé paní v ložnici bytu správce v jihovýchodním křídle, kam byla nedávno instalována, což vyvolalo nevoli návštěvníků, kteří se doposud po obrazu ptají a vysvětlení důvodu přesunu a popis pravého příběhu odmítají akceptovat. Původní umístění obrazu se tedy podařilo objasnit, ale otázky zůstávají. Kdo je autorem obrazu? Kdo je ona záhadná dáma? Kde je originál a jak vypadá? A proč není originál obrazu na Bouzově?

Autorem obrazu je malíř českého původu, Gabriel Max. Jeho podpis je dobře čitelný v pravém dolním rohu fotografie. Gabriel Max se narodil do významné rodiny pražských sochařů Josefa a Emanuela Maxo-

vých. Měl celkem sedm sourozenců. Za svůj život získal mnoho významných ocenění a jeho díla se prodávala za nesmírně vysoké sumy. Po jednom z jeho obrazů dokonce zatoužil ruský car, ale cena byla tak vysoká, že ho nakonec nekoupil. Gabriel Max byl dvakrát ženatý a jeho druhá manželka mu mnohokrát stála modelem. Je tedy možné předpokládat, že dáma z obrazu mohla být právě ona. Zvláštností Gabriela Maxe byla záliba v okultismu a seancích, kterých se aktivně účastnil již od dětství. V pozdějším věku se věnoval chovu opic, které maloval a fotografoval. Jednu z nich, samičku Paly, si oblíbil natolik, že si přál být s ní pohřben. Za své dílo získal rytířský titul a stal se z něj Gabriel Cornelius Ritter von Max.

Originál obrazu, který je barevný, byl vytvořen technikou oleje na plátně a obraz má rozměry 100 centimetrů na výšku a 72 centimetrů na šířku. Ženská postava na obraze stojí v prostoru otevřených dřevěných dveří a pravou rukou drží kovanou kliku. Celou postavou zakrývá dveřní prostor a tím znemožňuje pohled do interiéru za ní, který by mohl pomoci identifikovat, kde se přesně nachází. Díky tomu mohl u návštěvníků i pracovníků hradu vzniknout dojem, že se může jednat o Bouzov, neboť takováto místa se vyskytují na hlavní prohlídkové trase. Žena je oblečena v bílém oděvu s vysokým límcem a celá je zahalená do jemného bílého závoje. V pase má oděv přepásaný širokým krouceným pásem látky a na pravém boku jí zpod tohoto pásu visí ozdobný kruh s kovanými klíči. Oční důlky jsou zvýrazněné tmavou barvou a barva očí je také tmavá. Lehounce se usmívá a z postavení jejího těla se dá usoudit, že vchází do místnosti směrem k pozorovateli. Celý obraz působí pokojně a díky umístění v interiérech hradu přirozeně.

Kde se originál obrazu nachází, zatím není známo. V knize Gabriel Max je tento obraz uveden, ale bohužel jen s poznámkou, že se jedná o soukromou sbírku, bez uvedení majitele a s datací 1897. Originál obrazu se objevil v rámci výstavy „Temný romantismus. Od Goyi k Maxu Ernstovi“, která proběhla ve Städel museum ve Frankfurtu od září roku 2012 do ledna roku 2013. V online katalogu této výstavy je obraz datován až o tři roky později, tedy do roku 1900. Výstava se zabývala díly, ve kterých autoři vyjadřovali své temné pocity vyvolané buď dobou, nebo duševními pochody. Proběhlo několik pokusů kontaktovat majitele obrazu právě přes muzeum ve Frankfurtu s cílem získat nějaké informace o původu nebo pohybu originálu, ale zatím bez úspěchu. Z Frankfurtu byla výstava přesunuta do Musée d'Orsay v Paříži.

Odpověď na poslední otázku se nám zatím nepodařilo rozluštit. Proč je na hradě umístěná pouze fotografie? Naštěstí se dochovala část korespondence mezi arcivévodou Evženem Habsburským a Georgem von Hauberrisserem, který projektoval přestavbu hradu. Georg von Hauberrisser konzultoval s arcivévodou Evženem nákup uměleckých děl pro hradní interiéry a je možné, že se v těchto dopisech nachází informace o nákupu tohoto obrazu. V současné době probíhá transliterace a překlad těchto dopisů. A pokud se tam nějaká zmínka objeví, budu vás o ní určitě informovat v novém článku.

S pozdravem

Mgr. Sylva Bucherová

PRONÁJEM POZEMKŮ

Hledám do pronájmu louky, pole. Výpověď u stávajícího pronajímatele vyřídím za Vás, nevadí i delší výpovědní lhůta. Na pozemcích bude řádně hospodařeno. Nájemné 4–5000 Kč / ha, možnost dalších služeb.

Více informací na:

Lukáš Zapletal

Hvozdečko 15, Bouzov

Tel.: 734 107 175

E-mail: farma.hvozdecko@seznam.cz

web: <https://farma-hvozdecko.webnode.cz>

SDH KOZOV a příznivci kopané Vás zve
na 22. ročník tradičního fotbalového turnaje

KOZENKY CUP

V sobotu 25. června 2022 od 8.30 hodin

hřiště Kozov

Turnaje se účastní
8 týmů včetně domácích Kozenek

Pro diváky, hráče
a fanoušky je
zajištěno bohaté
občerstvení

Program:

8.30-15.00

utkáni ve skupinách

15.00

zápas veteránů

16.00-17.00

play-off

17.30

FINÁLE

18.05

ukončení turnaje

SDH KOZOV 1904-2022

SDH Kozov pořádá hasičskou zábavu se skupinou

sobota 9.7. 2022 od 20:00 hod

hřiště

KOZOV

Myslivecký spolek Kozov – les

pořádá

VEŘEJNOU SOUTĚŽ VE STŘELBĚ Z MALORÁŽKY

dne 5. července 2022 na střelnici
v Bouzově v 9.00 hod

Střílí se malorážkou na
vzdálenost 50 m ve stoje na
terče (srnec, liška, kňour). Na každý terč se střílí 5 ran.
Soutěží se ve dvou kategoriích (ženy, muži).
Nejlepší soutěžící budou odměněni věcnými cenami.
Pro děti je připravena střelba ze vzduchovky.
Občerstvení a pořadatelskou službu zajišťují členové
MS Kozov - les.

Na Vaši účast se těší MS Kozov - les

Případná změna vyhrazena!

MYSLIVECKÝ SPOLEK KOZOV - LES

POŘÁDÁ

6. srpna 2022

Tradiční *myslivecký karneval*

Hraje skupina MEFISTO

Občerstvení a myslivecká kuchyně zajištěny.

Myslivecká tombola.

**SRDEČNĚ ZVOU
MYSLIVCI**

Případná změna vyhrazena